Ч. 39 Пятниця 19 лютого (3 марта) 1893. Рокъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

Въ доповненю до справозданя зъ попередного засѣданя Палаты пословъ треба ще зазначити промову пос. Розера при нарадѣ надъ титуломъ „льотерія". Посолъ сей промавляє вже вôдъ многихъ лѣтъ за знесенемъ малои льотерiѣ а при сѣй нагодѣ наводивъ вôнъ знову богато примѣрôвъ, якъ то люде й руйнують ся и стають злочинцями через льотерію. Оденъ инспекторъ поліційный — казавъ бесѣдникъ — спроневѣривъ 596 зр., щобы лишь мати грошѣ до гры на льотеріи. Засудженый на кôлька лѣтъ вязницѣ лишивъ жѣнку и четверо дѣтей въ нуждѣ. Діюрністъ Шмідъ програвъ на льотеріи спроневѣренй грошѣ въ сумѣ 913 зр. Жѣнка одного воротаря въ Трієстѣ, стративши цѣлый маетокъ, зôйшла зъ розуму; ѣй здавало ся, що она выграла великій льосъ. Листоносъ Зіґель спроневѣривъ через льотерію 1.500 зр. На льотеріи грають навѣть люде зъ дому убогихъ въ Мавербахъ, котрй дôстають на день 26 кр., ба, ся манія взяла ся вже навѣть и дѣтей. Бесѣдникъ запытувавъ міністра фінансôвъ: чи така держава, якъ Австрія, не встыдає ся покрывати свои потребы зъ такъ сумныхъ жерелъ? — Пане міністре фінансôвъ! Бою ся, щобы на памятнику на Вашôй могилѣ не читано: „Тутъ спочиває честидостойный дръ Емиль Штайнбахъ, бувшій міністеръ фінансôвъ, приятель реґуляціѣ валюты, той, що реформувавъ податки, пôдпиравъ касы щадничй — и вѣвъ борбу въ оборонѣ пагубнои льотеріѣ". На жаль, нашй міністры не стоять навѣть на высотѣ міністрôвъ въ Гонолюлю (велика веселôсть), котрй заявили ся противъ льотеріѣ. Нашого міністра просвѣты хотѣвъ бы я спытати, чи то по христіяньски терпѣти институцію, котра дѣлає въ спосôбъ такъ деморалізуючій. Пытаю міністра справедливости, чому не стремить до знесеня институціѣ, що творить убійникôвъ?... По сѣй промовѣ ухвалила Палата титулъ „льотерію" а вôдтакъ и титулъ „мыто".

На засѣданю Палаты пословъ дня 1 марта, заявивъ Міністеръ торговлѣ на дотичну интерпеляцію, що поголоски о задуманôмъ нѣбы то обниженю мыта привозового вôдъ вина, походячого зъ иншои державы, зъ выимкомъ Италіѣ, суть безпôдставнй.

Вôдтакъ почали ся нарады надъ буджетомъ Міністерства торговлѣ. На вступѣ вôдчитано просьбу клюбу промысловцѣвъ въ справѣ середно-европейского часу и просьбы противъ консумцiйныхъ товариствъ, що вытворюють конкуренцію, шкôдну для стану купецкого.

Справоздавець Гальвіхъ зазначивъ, що и въ буджетѣ Міністерства торговлѣ видко сталый зрôстъ выдаткôвъ, котрй треба заспокоити. Кредитъ, вставленый на спомаганє промыслу и торговлѣ, на выставы фаховй и мѣсцевй, єсть незначный. Бесѣдникъ поставивъ резолюцію, котрою взываѥ ся правительство, щобы на спомаганє торговлѣ и промыслу, крôмъ вставленои вже сумы, призначило сего року ще 8000 зр. Дальше звернувъ увагу на выставу, що має бути въ Инсбруку и поручивъ дотичну петицію инсбруцкои Палаты торговельнои правительству до увзгляднення. Сума 75.000 зр. вставлена въ буджетъ въ хосенъ австрійского вôддѣлу загальнои выставы въ Чікаґо єсть за низка. Бесѣдникъ обговорює користи ново установленои Рады мытовои и высказує бажанє, щобы обсягъ дѣланя промысловыхъ инспекторôвъ обнимавъ и заклады торговельнй. Вкôнци поручивъ приняти прелімінарь.

Пос. Кравсъ нарѣкавъ на занедбуванє пôвнôчно-схôднои части Стиріѣ, де не зроблено нѣчого для розвою средствъ комунікацiйныхъ, и жадавъ удержавненя зелѣзницѣ полудневои.

Пос. Левицкій говоривъ о некористныхъ вôдносинахъ зелѣзничихъ въ Галичинѣ. Будова новыхъ шляхôвъ зелѣзничихъ, а передовсѣмъ мѣсцевыхъ зелѣзниць, єсть безусловно потрѣбна, бо дотеперь нема злученя межи продукуючими мѣсцевостями краю, а великими европейскими лініями зелѣзничими. Бесѣдникъ розбиравъ докладно статистику австрійскои сѣти зелѣзничои и казавъ, що Галичина дуже упослѣджена. Зъ ліній важныхъ для интересôвъ рôльництва лише 10 прц. припадає на Галичину. Бесѣдникъ пригадує, якъ богато зробили иншй державы въ тôмъ напрямѣ, особливо Франція и Италія.

Допись.

Зъ Микулинець.

(Читальня „Просвѣты" и каса позычкова та каса ощадности при нѣй. — Вечерокъ на дохôдъ касы позычковои).

Якъ вже знаєте зъ иншои дописи зъ нашихъ сторôнъ, завязали мы въ нашôмъ мѣстѣ читальню „Просвѣты", а при нѣй и касу позычкову та щадничу. Про саму читальню не буду вамъ писати, а згадаю хиба ще про то, чого въ першôй дописи не було, а то, що на внесенє пп. Кришовского и Абрагамовского ухвалено на першихъ загальныхъ зборахъ, що приступаючй члены мають вплачувати по 1 зр. въ першôмъ роцѣ, а въ другôмъ по 50 кр. На внесенє п. Гарматія зъ Прошовы, ухвалено ще, що выдѣлъ може знизити вкладку тымъ членамъ, котрй будуть о то просити.

Каса позычкова та щаднича при читальни „Просвѣты" має свою окрему исторію. Управитель мѣсцевои школы п. Рыбачикъ, скоро лишь прибувъ до насъ и познакомивъ ся зъ мѣсце-

ДОБРЫЙ ВОВКЪ.

БАЙКА ДЛЯ МОЛОДЫХЪ И СТАРЫХЪ.

Зъ россійского. — Григорія Мачтета.

(Конець).

Зôтхнувъ старый вовкъ и завѣвъ сына до Алпатича на ринокъ... Поклонивъ ся купцеви, похваливъ сына, обѣцявъ се и те, и лишивъ єму Безименного...

— Ну, тѣшь ся, стара! — кликнувъ до жѣнки, вернувши. — Сякъ чи такъ, а вкôнци удало ся хлопця на людей вывести...

Однакъ недовго тревала ся радôсть: по кôлькохъ дняхъ вôдпровадивъ Алпатичъ сынка до родинного гнѣзда.

— Не для мене той твôй сынокъ! — каже. — Радъ бы я тобѣ, свате любый, догодити, та щожь, брате дорогій, той малый до нашихъ справъ непривычный. Намъ треба справдешнього пса, щобы й схопити вмѣвъ и голосъ мавъ, якъ Богъ приказавъ, а до того щобы и хвостомъ весело махавъ и зъ паномъ живъ въ якъ найлучшôй злагодѣ. А твôй сынокъ анѣ зубôвъ не має, анѣ голосу, не вмѣє нѣчого схопити, все лишь сидить понурый, задуманый та пôдозрѣлый: а ну-жь задумує що недобре... Возьми-жь єго собѣ, мôй приятелю!

Вовкъ не вôдповѣвъ нѣчого, тôлько тяжко зôтхнувъ... Довго сидѣвъ и думавъ, думавъ, ажь знову щось выдумавъ. Повѣвъ сына на лѣсну поляну.

— Ну, сынку, не гнѣвай ся на насъ. Дали мы тобѣ зъ матерію добрый кожухъ, острй зубы, силы досить. Вчили мы тебе, по змозѣ якъ найлучше, а теперь пора вже, абы ты самъ про себе думавъ... Може ты собѣ самъ красшу дорогу найдешь. Мы, мôй сыночку, клопотôвъ и безъ того маємо досить.

И отъ Безименный оставъ ся самъ оденъ въ лѣсѣ и ставъ шукати способôвъ до житя.

* *
*

Сказати байку — легко, але щось зробити, ого! не такъ то иде, якъ зъ платка... Волочивъ ся Безименный по лѣсѣ, шукавъ поживы, ажь доволочивъ ся до того, що на нѣмъ остались тôлько шкôра и кости... Звѣстно, спѣвъ соловея въ небесахъ и корѣнчикъ въ земли сала не дадуть.

Бѣдный вовкъ роздумувавъ, прислухувавъ ся якъ птички спѣвають, вôдгадувавъ, коли то вкôнци ворожба сповнить ся, поки зъ голоду очи ажь на лобъ єму вылѣзли... Завывъ бѣдачиско. Однакъ то не помогло...

Тымчасомъ Драбъ сытый и веселый ходить собѣ по лѣсѣ, розглядає ся, зубами клацає, зъ брата-лѣнюха насмѣхає ся:

— А що, братику, не добре тобѣ якось зъ тымъ твоимъ милосердємъ и чулостію! А я, братику, у Митяя баранця стягнувъ... Що за смакъ, кажу тобѣ.

Смѣє ся хитрый Драбъ, а зъ нимъ смѣють ся и иншй: и ворона и сорока и лисъ. Смѣє ся навѣть боягузъ-заяць... И вченый борсукъ, такожь не выдержавъ: насмѣхає ся и вôнъ та зве вовка по вченому „неприспособленый". Драба всѣ поважають, а зъ Безименного вездѣ смѣють ся. Заяць зъ нимъ освоивъ ся, на голову єму лѣзе, просто кепкує собѣ зъ него въ живй очи... Побачить здалека, стане, розсмѣє ся и побѣгне...

— За що? — зôтхає Безименный и щоразъ нижше спускає бѣдну голову. Зрозумѣти не може, длячого лѣсъ такій на него не ласкавый.... Якъ бы такъ ще лишь самъ Драбъ смѣявъ ся зъ него, то байка, але ось и заяць, що тремтить на думку про вовка, и той такожь смѣє ся. Не розумѣє того, тому дуже то єго болить....

А чимъ дальше, тымъ гôрше.... Не лише насмѣхали ся зъ него, але навѣть стали на него гнѣвати ся. Сорока нарѣкала голосно передъ вороною на злй вчинки Безименного, на то, що псує добру славу вовкôвъ.... Що менѣ то за вовкъ, котрого нѣхто не лякає ся!... Дивлячись на такій прикладъ, то й малй

выми вôдносинами, задумавъ бувъ завязати касу позычкову и щадничу, щобы грôшь христіяньскій не переходивъ въ чужій руки; збиравъ всѣлякій статуты, порôвнувавъ ихъ и добиравъ найвôдповѣднѣйшій для нашои мѣсцевости, а коли остаточно статуты були готовій, то не прийшло до пôдписаня, бо люде зъ разу прихильнй сѣй справѣ, вôдтакъ усунули ся вôдъ неи. Помимо того п. Рыбачикъ не залишивъ справы а вôддавъ єѣ зô всѣмъ зôбранымъ матеріяломъ Вп. В. Садовскому ц. к. нотареви, котрый десять лѣтъ тому назадъ взявъ ся бувъ дуже щиро до неи. Але и теперь справа ся не пôшла на передъ. Укладано статуты, посылано по кôлька разôвъ до затвердженя, перероблювано и вôдношено ся ажь до ц. к. Міністерства и нѣчо не помагало; ажь теперь коли Просвѣта змѣнила свôй статутъ и у насъ засновано читальню просвѣты, вôйшла зъ нею въ житє и каса позычкова та щаднича.

На загальныхъ зборахъ выяснивъ п. Рыбачикъ зôбранымъ, що до заложеня тыхъ касъ не потреба окремого позволѣня властей, коли они будуть при читальни „Просвѣты" и лишь для членôвъ а всѣ присутнй згодили ся на заснованє ихъ и ухвалили, що вкладаючимъ до касы буде платити ся 4 процентъ. На внесенє п. Кришовского ухвалено, що позычаючй мають платити 8%, коли будуть сплачувати ратами, а 10% коли будуть вôддавати грошѣ разомъ зъ процентомъ. Ухвалено дальше, щобы кождый позычаючій бувъ членомъ читальнѣ, а вôдтакъ, щобы просити бурмістра дра Брудзиньского о позволенє на разѣ салѣ громадскои въ недѣлѣ и свята о 6 год. вечеромъ яко въ дни касовй и розпозычуваня книжочокъ, на зборы членôвъ, закимъ краєва Рада шкôльна позволить, щобы зборы членôвъ вôдбували ся въ однôй изъ саль будынку шкôльного.

Такъ то заложили мы институцію, котра о власныхъ силахъ повстала и о нихъ має розвивати ся, що при помочи Божôй и добрыхъ людей стати ся повинно. Кôлько то гроша ишло и иде у насъ марно при всѣлякихъ застарѣлыхъ вже звычаяхъ цеховыхъ, при вызвôлкахъ челядникôвъ и вписуваню ихъ до цеху майстерского. А чи думаете, що котрый цехъ за сотку лѣтъ ускладавъ хочь бы 100 зр.? Дежь тамъ — а въ нашôмъ товариствѣ зложено вже до 20 днѣвъ 50 зр. и вже тою сумою можна бы потребуючого запомогти. Правда, маємо и мы противникôвъ, але чей и они не будуть намъ шкодити.

Дня 5 лютого устроило товариство читальнѣ „Просвѣты" въ користь заложенои касы позычковои вечерокъ хорально-декламацiйный зъ танцями. Вечерокъ удавъ ся добре, спѣвы выпали красно а декламація панны Антонины Абрагамовскои, котра декламувала „Невôльника," була знаменита, забава протягнула ся ажь до 5 год. рано — але чистого доходу при великихъ выдаткахъ було всего лишь 6 зр. Гдить ся при тôмъ занотувати, що були люде, котрй переймали намъ гостей маючихъ прибути на вечерокъ и запрашали до себе.

Переглядъ політичный.

Зачувати, що сегорôчни засѣданя спôльныхъ Делеґацій мають розпочати ся у Вѣдни дня 23 мая.

Оногдашна субскрипція на австрійску золоту ренту перевысшила въ десятеро потрѣбну суму. Вѣденьскй ґазеты припускають, що по довершенôй конверсіи курсъ новыхъ галицкихъ облиґацій значно пôднесе ся.

До Pol. Corr. доносять зъ Петербурга, що значна часть недавно утвореныхъ трохъ крѣпостныхъ баталіонôвъ артилеріѣ єсть призначена до Берестя литовского.

Зъ Софіѣ доносять, що правительство болгарске буде домагати ся вôдъ синоду укараня митрополита Климентія за єго выступленє противъ кн. Фердинанда.

Новинки.

Львôвъ дня 2 марта.

Ц. к. краєва Рада шкôльна рѣшила змѣнити народну школу въ Новосѣлцѣ Костюковôй, повѣта залѣщицкого, на двоклясову вôдъ 1 вересня сего року. Именувала учителями школъ народныхъ: Маріяна Квятковского въ Бѣгаляхъ; Емілію Новаковску въ Островци; Жигмонта Бѣльчика ст. уч. въ Ходоровѣ, Ив. Дудяка въ Лесѣвцѣ, о. Кипріяна Хотинецкого гр. кат. катехитомъ въ женьскôй школѣ въ Ярославѣ, а Людвика Млынка суплентомъ въ ґімназіи станіславôвской.

— **Стипендію зъ фондаціѣ** им. св. Георгія въ сумѣ 100 зр. надавъ гр. кат. митрополичій ординаріятъ слухачеви першого року правъ Теодозієви Бачиньскому

— **Товариство „Рускихъ Женщинъ"** въ Станіславовѣ устроює дня 5 марта въ комнатахъ товариства любителѣвъ музики въ Станіславовѣ въ каменици пôдъ ч. 17 при ул. Собѣского, вечерницю літературно-музикальну, на котру щиро запрошує всѣхъ своихъ прихильникôвъ. По вечерници наступлять товариски забавы. Проґрама богата. — За выдѣлъ: *З. Бучиньска. В. Мандичевска.*

— **Выстава штукъ красныхъ въ Станіславовѣ.** Кружокъ особъ въ Станіславовѣ рѣшивъ устроити въ тôмъ мѣстѣ въ сали бальконовôй тамошного будынку им. Монюшка выставу штукъ красныхъ, поки-що хочь на часъ кôлькохъ мѣсяцѣвъ. Крôмъ того ухваливъ сей кружокъ закупити 2 вôдповѣднй до приходôвъ и оріґінальнй образы въ цѣнѣ кôлькадесять зр. та призначити ихъ до льосованя, такъ що кождый білєтъ вступу буде осмотреный числомъ и буде давати право вытягати въ означенôмъ часѣ льосъ. При тягненю можуть бути всѣ, маючй білєты. На виставѣ будуть выставленй творы всѣхъ артистôвъ гогочасныхъ польскихъ и рускихъ.

— **Въ Самборѣ** вôдбуде ся дня 5 марта концертъ въ сали ґімнастичнôй, устроєный заходами самбôрского товариства музичного. Доходъ зъ сего концерту призначеный на бѣдныхъ ученикôвъ тамошнои семинаріи учительскои.

— **Зъ салѣ судовои.** Львôвскій судъ присяжныхъ засудивъ оногды Ивана Сикорского на 15 лѣтъ тяжкои вязницѣ за те, що прийшовши дня 17 грудня до хаты Нетлѣ Зольдовои убивъ єѣ полѣномъ и забравъ ѣй кôльканацять зр. Про се убійство подавали мы въ своѣмъ часѣ въ „Народнôй Часописи" ширшу вѣстку.

— **Самоубійство.** Дня 21 м. м. позбавивъ себе житя гр. кат священикъ въ Заболотовѣ, о Изидоръ Каратницкій. Причиною самоубійства була недуга нервова.

— **Дуже маленька дитина** прийшла на свѣтъ въ Пасѣчнôй коло Надвôрны, бо лише 20 центиметрôвъ довга. Дитинятко зовсѣмъ здорове. Цѣле село збѣгає ся дивити ся на того малесенького обывателя Пасѣчнои. Дитина прийшла на свѣтъ у своимъ часѣ.

— **Где шукати правды?** або девятый членъ символа вѣры. Пояснивъ Клим. Кульчицкій. Пôдъ такимъ заголовкомъ вышла ще въ 1888 р. книжочка, въ котрôй популярно а докладно, горячо а правдиво, въ серцемъ выказано правдивôсть церкви католицкои, рôжницю межи св. вѣрою католицкою а схизмою, та що по за Церквою католицкою не ма спасенія. Звертаємо увагу Вч. Духовеньства, читалень и всѣхъ, котрй народомъ нашихъ интересують ся, що книжочка та повинна находитись и читатись всюды, особливо въ околицяхъ, де показала ся еміґрація, або де бы еміґрація ще мала бути, щобы остеречи нашихъ селянъ передъ вôдпаденємъ вôдъ св. католицкои вѣры. Дôстати можна книжочку ту у автора о. Клима Кульчицкого, сотрудника въ Коломыи. Цѣна 20 кр. — а весь доходъ призначеный на церковь руско католицку въ Раранчи.

— **Зъ Лисовичь**, повѣта долиньского, пишуть намъ: Тутэшный селянинъ Михайло Маґасъ упивши ся, оголосивъ въ коршмѣ, що має оборôгъ сѣна на продажь. Запытаный однымъ зъ селянъ, кôлько могло бы бути сѣна въ тôмъ оборозѣ, сказавъ, що завѣзъ до него 12 фѣръ сѣна. Въ тôй хвили являє ся въ коршмѣ тверезый селянинъ Н. Стефанкôвъ и слухає тои бесѣды, а вкôнци каже, що сѣно тоє, котре въ оборозѣ М. Маґаса знаходить ся, заберe на чотири фѣры. Зъ того прийшло межи М. Маґасомъ а Н. Стефанковымъ до суперечки, котра закôнчила ся закладомъ. Пôсля того закладу Н. Стефанкôвъ мавъ забрати сѣно зъ оборога на 4 фѣры, привезти ихъ до дому а тогды сѣно буде єго, за еще мавъ дôста-

---

птички стратять для нихъ всяке поважанє! Цѣлый лѣсъ почавъ обурювати ся разомъ зъ заяцемъ.... Безименный чувъ на власнй уха, якъ заяць передъ своими дѣтьми дуже погано єго называвъ, коли тымчасомъ казавъ Драба шанувати.

— Драбъ, ото минѣ вовкъ правдивый — учивъ заяць свои дѣти — такій, якъ вовкъ повиненъ бути. И стать у него, и сила, а зубы ажь любо; треба єго поважати и лякати ся.... А отой другій — нѣчого зовсѣмъ не вартъ, то ледащо!

Така то дуже лиха слава розôйшла ся по лѣсѣ, що ажь єму цѣлый лѣсъ ставъ осоружнимъ.

— То нехай и такъ буде — подумавъ Безименный — пôду собѣ, коли я вамъ не въ ладъ.

И пôшовъ. Выйшовъ на поле и самъ своимъ очамъ не вѣривъ вôдъ надмѣру щастя. Сонечко такъ ясно свѣтить, грѣє и такъ любо лоскоче своимъ промѣнємъ зъ ясного неба! Нѣ тѣни, нѣ вогкости, нѣ лайки! Тихо и спокôйно довкола, лише зелена трава шепче щось любо. Все таке миле и приємне, стôлько щастя довкола, що Безименный и про голодъ забувъ. Рай правдивый! Пôднѣсъ лобъ вовкъ бѣдачиско и ажь завывъ зъ тои втѣхи. Але завывъ на своє нещастє. Саме тогды ѣхавъ тамтуды купець и обчислявъ свои зыски.... Конѣ скочили, подорожный злякавъ ся, вытягнувъ стрѣльбу, выцѣливъ до врадуваного вовка, потягнувъ за язычокъ....

Куля вырвала цѣлу жменю шерсти зъ плечей бѣдачиска. А ту наразъ и псы вôвчарскй прискочили. Рвали его, такъ рвали, що Безименный не тямивъ, якъ єму вдалось утечи — цѣлому, — не цѣлому, але бодай живому.

И зновъ лѣсъ, зновъ смѣхи и выдумки.... Ще гôрше єму теперь. А Драбъ смѣє ся и смѣє ся, ажь лѣсъ тремтить вôдъ того смѣху.

— Ага! захотѣло ся тобѣ свѣтла.... Пѣсеньку готовъ уже бувъ заспѣвати ... Ха-ха-ха! — смѣявъ ся заяць, а вченый борсукъ ажь за боки бравъ ся.

Безименный приходивъ щоразъ бôльше до пересвѣдченя, що єму зъ ними жити трудно.

— Га, видко, я вже не для нихъ, а они не для мене — подумавъ собѣ бѣдный вовкъ.— Досыть менѣ того! Що буде то буде, красше пôду до Митяя и попрошу, щобы принявъ мене до службы....

А Митяй того дня вôдъ самого рана бувъ дуже гнѣвный, бо туй-туй треба було платити подарки, а ту Драбъ, якъ на лихо, нове теля вкравъ... Саме стругавъ собѣ нову голоблю и лихословивъ Драба. Въ тôй хвили станувъ Безименный передъ нимъ... Митяй глядить: єй Богу, вовкъ! и то такій страшный, зголоднѣлый очима блыскае!... Наляканый Митяй перехрестивъ ся.

— Въ имя Отця и Сына... — однакъ зъ мѣсця не мôгъ рушити ся зô страху.

Тымчасомъ Безименный стоитъ передъ нимъ, хвостомъ крутить, солодкими словами промавляє:

— Возьми мене до себе — просить — буду тобѣ вѣрно служити.

— Взяти тебе? — зъ тяжкою бѣдою вымовивъ наляканый Митяй.

— Возьми, возьми, каже Безименный — буду тобѣ вѣрнымъ слугою...

Скоро вкôнци Митяй прийшовъ якось до памяти, подумавъ собѣ, що прецѣ на цѣлу околицю славный бувъ зъ розуму, а зъ дѣдапрадѣда зновъ, що вовкови не можна вѣрити... Такъ подумавъ собѣ Митяй и каже:

— Ну, коли взяти то взяти. Присунь ся до мене...

Змѣривъ окомъ Безименного та якъ тарахне его голоблею межи уха, ажь бѣдакови тысячѣ искоръ стануло въ очахъ...

* * *

Довго чи недовго се тревало, не знавъ Безименный, але прийшовъ помалу до памяти... Глянувъ довкола: лѣсъ и лѣсъ всюды, темно, вогко... Зачавъ прислуховати ся: зновъ чути якійсь голосы и звуки... Ахъ, такъ оно! Тажь то зновъ той самый лѣсъ, въ котрôмъ всѣ смѣють ся зъ бѣдака... Хрущь звычайный собѣ, а й вôнъ смѣявъ ся, дробнй хробачки, а й тй показували єму языки...

Такій єго сумъ огорнувъ, смертельный сумъ! Отъ, лучше бы було, коли бы бувъ Митяй на смерть забивъ... Тогды єго напали страш-

ти 5 зр. Єслижь оы не забравъ на 4 фѣры сѣна, тогды мавъ бы задлатити М. Маґасови 50 зр. На другій день забравъ Н. Стефанкôвъ сѣно тоє на 4 фѣры и закладъ выгравъ, а М. Маґасъ вытверезивши ся, роздумує теперь, чимъ має худобу довимувати, бо бôльше сѣна не має. — *Ив. Ковалевичь.*

— **Двайцять восьмь міліярдôвъ** (28,350,000.000) выдала република францускa на войско и фльоту вôдъ р. 1871, то значить за двайцять и два роки. А ту не вчислені выдатки на выправы военні въ Тунісѣ, Тонкінґу, Мадаґаскарѣ, Дагомею и т. п., котрі также не мало пожерли грошей.

— **Податокъ вôдъ фортепянôвъ.** У Франціи мають наложити податокъ на фортепяны. Хто буде мати у себе той инструментъ, мусить платити 10 франкôвъ (близько 5 зр.) податку. Часописи нѣмецкі жартують собѣ зъ тои причины и пытають свого міністра скарбу, чому и вôнъ не впавъ на таку щасливу думку. Зъ тогожь бувъ бы значный дохôдъ.

— **Температура въ Нѣмеччинѣ.** Въ Берлинѣ такъ стало тепло, що дерева починають уже гнати бруньки. Перші пôднѣжники вже появили ся на Шлезку. Леды на Одрѣ и еѣ доплывахъ пустили, а вода пôднялась дуже высоко. Пристань въ Травелінде була цѣла вкрыта ледомъ майже на сяжень грубо. Сто корабельникôвъ ледви вырубали троха той лѣдъ. Корабель „Ольга“ ѣхавъ Катеґатомъ и стрѣтивъ на мори шведскій корабель, котрый вже три недѣли стоявъ середъ гôръ ледѣныхъ. Залога трохи не вмерла зъ голоду.

— **Подяка.** Комітетъ церковный въ Княжолуцѣ складає симъ Вповажаному п. Маріяну Мазаракови, властителеви дôбръ щиросердечну подяку за подароване будôвельного дерева на дзвôнницю. Нехай Господь Богъ нагородить єму за то стократно и дасть прожити многі лѣта въ щастю и здоровлю. — Именемъ комітету церковного въ Княжолуцѣ: *М. В.*

Штука, наука и література.

— **Ч. 4 „Зорѣ“** мѣстить оповѣдане Н. Кобриньскои: „Ядзя и Катруся“, поезіѣ Щоголева, Старицкого, Масляка, Чайченка и Руданьского. Дальше йде оповѣдане Наталки Полтавки (Н. Кибалчицъ) п. з. „Баба Яґа“, споминки Кониського зъ подорожи въ рôдні села Шевченка, повѣсть Мордовцева „Пôдъ небомъ Украины“, історія літературы нашои (теперь мова про Наталю Кобриньску), о концертахъ Лисенка и богато всякихъ меншихъ вѣстей. Въ тôмъ числѣ находимо три образки: „Дѣвча зъ Садогоры“, „Памятникъ кошового И. Сѣрка“ и „Дары въ Чигиринѣ 1649 року“.

— **Ч. 4 „Дзвôнка“**, илюстрованого письма для дѣтей и молодежи, складає ся зъ оповѣдань Чайченка про дикихъ людей мысливцѣвъ, байокъ Глѣбова и Чайченка, приказки „Чужий кожухъ не грѣє“, статейки про вогнилі и свѣжі яблока Павлины Бриліньскои, оповѣданя Амічіса „Зъ пôдъ Бескида до Андôвъ“, байки: „Старый собака“ и кôлькохъ дрôбничокъ. Въ тôмъ числѣ є оденъ гарный образокъ.

† Посмертни вѣсти.

— Володимиръ Ропицкій, укончены правникъ, померъ вчера у Львовѣ въ 24 роцѣ житя. — Въ Краковѣ померъ выслуженый ґенералъ майоръ Корнило Зубрицкій, въ 76 роцѣ житя.

Господарство, промыслъ и торговля

Вôдозва.

Розвôй мѣстъ и досконалôсть ихъ устрою не єсть зависима вôдъ самои власти и институцій муніципальныхъ, але также въ значнôй мѣрѣ вôдъ живого и патріотичного спôвудѣлу мешканцѣвъ. Липе тоти мѣста зростають скоро и прибирають цѣхи столиць у всестороннôмъ того слова значѣню, въ котрыхъ и одиницѣ почувають ся до обовязку ініціятивы, прикладу або чинной помочи въ осягненю тыхъ всѣхъ цѣлей, які мѣстамъ вызначило ихъ становище, яко огнище суспôльного житя.

Перенятый тымъ пересвѣдченемъ, идучи за примѣромъ всѣхъ бôльшихъ мѣстъ заграничныхъ, збôръ обывателѣвъ нашои столицѣ завязавъ „Товариство для розвою и украшеня мѣста Львова“. Попирати намаганя автономічныхъ орґанôвъ и институцій, прямуючі до розвою и поступу мѣста, власною ініціятивою причиняти ся до улѣпшеня уладжень, до пôднесеня добробыту и украшеня внѣшного выгляду столицѣ, зборною силою одиниць, перенятыхъ любовію добра вôтчины, старати ся о тоє, щобы Львôвъ пôдъ взглядомъ естетичнымъ и санітарнымъ, якъ не менше и пôдъ взглядомъ економічнымъ, додержавъ кроку иншимъ мѣстамъ европейскимъ зъ такимъ самымъ народонаселенемъ,— ото задача, яку собѣ вызначило наше Товариство.

Патріотизмъ мѣсцевый выплывае зъ любви цѣлого краю, тожь пôдъ єго гасломъ запрошуємо до збору нашого всѣхъ, любячихъ нашь старинный городъ, въ котрôмъ кождого зъ насъ, що въ нѣмъ пробуває, лучать такъ сильні и симпатичні поклики, якъ любовь родинного мѣста, якъ найрозличнѣйші интересы моральні и матеріяльні, якъ на кôнци дорогі всѣмъ спомины историчні, котрі лучать ся зъ тымъ колись то голоснымъ торговищемъ Всходу, пограничною сторожею цивілізаціѣ.

Числимо на всѣхъ мешканцѣвъ нашои столицѣ, надѣленыхъ благороднымъ почутємъ обывательскои спôльности, котрою пôдносять ся и розцвитають мѣста; числимо на всѣхъ Львовянъ, котрі вразъ зъ нами чують, кôлько дасть ся и треба зробити для прикрашеня ладу и здоровля въ мурахъ мѣста нашого, — а єсьмо пересвѣдчені, що якъ найчисленнѣйша участь всѣхъ просвѣченыхъ дозволить Товариству нашому розвинути въ короткôмъ часѣ успѣшну дѣяльнôсть, до котрои отвирає ся єму таке широке и вдячне поле.

Вкладка мѣсячна членôвъ звычайныхъ выносить що найменьше 25 центôвъ в. а.; членôвъ спомагаючихъ одноразово що найменше 100 зр.

Новоприступаючі члены могуть зголосити ся до канцеляріѣ Товариства ул. Валова нръ 14.

Львôвъ, дня 1 лютого 1893.

Выдѣлъ Товариства до розвою и украсы мѣста Львова.

Голова: *Антоній Якса Хамецъ.* Заступникъ головы: *Дръ Александръ Помяновскій.* Секретарь: *Дръ Романъ Кульчицкій.* Господарь: *Левъ Герцманекъ.*

Члены Выдѣла:

Тадей Чапельскій, Дръ Бернардъ Гольдманъ, Маркилъ Гіліхъ, Михайло Ковальчукъ, Вінкентій Кузневичъ, Романъ Левандовскій, Володимиръ Лозиньскій, Теофиль Мандичевскій, Леонардъ Марконі, Дръ Здиславъ Мархвицкій, Теофиль Меруновичъ, Тадей Мінніхъ, Вінкентій Равскій, Арнольдъ Рерінґъ, Иванъ Стыка, Михайло Валіхевичъ.

— **Станъ воздуха** за минувші добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 1 с. м. до 12 год. въ полудне дня 2 марта: середна теплота була + 5·4° Ц., найвысша + 10·0° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 2·0° Ц. нинѣ въ ночи. Барометръ опадає (764). Вѣтеръ буде полудневый, мѣрый, теплота пôднесе ся до + 5° Ц., небо буде легко захмарене; малый доиць, впрочôмъ погôдно.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Территетъ 2 марта. По снѣданю предприняли Ихъ Вел. Цѣсарь и Цѣсарева прохôдъ въ напрямѣ до Монфлері.

Атины 2 марта. Парляментъ ухваливъ буджетъ и вôдрочивъ ся ажъ до цвѣтня. Вчера поставлено въ палатѣ послôвъ интерпеляцію въ справѣ поголоски, яка тутъ розôйшла ся, а то, що на островѣ Сімі (турецкій островъ близько полудново-захôдного побережа Малои Азіѣ) настали непокоѣ, що зневажено тамъ церковь и поарештовано та побито богато Грекôвъ.

Берлинъ 2 марта. На пирѣ бранденбургского сойму провінціонального сказавъ нѣмецкій цѣсарь, що заявлене для него и єго змаганъ довѣре єсть для него и єго дорадникôвъ найкрасшою заплатою. Вôнъ знає, що єму не удасть ся нѣколи вдоволити рôвномѣрно и зробити всѣхъ щасливыми, але все таки має надѣю, що єму удасть ся завести такій станъ, зъ котрого могли бути всѣ вдоволені, котрі того хотять.

Переписка Редакціѣ.

— **Вп. Маркусь Герціґъ въ Ределичахъ:** Ваше „спростоване“ мы одержали, але не можемо єго помѣстити. Коли хочете, то мы помѣстимо въ „Надôсланôмъ“, але за то треба заплатити. — **Вп. А. Р. въ М.:** Справоздане въ 18 сѣчня годѣ теперь мѣстити, бо то рѣчь вже застарѣла и не мала бы интересу а займала бы мѣсце. Маємо надѣю, що за се не погнѣваєтесь и будете на насъ и дальше памятати.

нії, зовсѣмъ не вовчі думки... И на щожь здало ся єму житє? Якій хосенъ може зъ него мати? Нѣ вôнъ не має, нѣ хто иншій... Голодъ, холодъ, нещастє тай бôльше нѣчого! А що найголовнѣйше — за що, длячого те все?!

Нѣ, нѣ! — крикнувъ — досить уже того! По що менѣ жити?.. Пôду смерти шукати! и пôшовъ.

* * *

Сонце припѣкало... Тихо довкола... Лежить бѣдачиско, вытягнувъ лобъ на дорозѣ и жде, чи скоро смерть єго забере... Довго лежавъ вôнъ такъ, дуже довго, та смерть анѣ не думала по него приходити... Безименный не може зрозумѣти, длячого то смерть не являє ся по него... Саме въ тôй хвили ишовъ дорогою волоцюга и голодными очима глядавъ хочь бы якои поживы. Голодъ мучивъ єго страшный... Батько молотивъ збôже, мати спѣвала спѣванки, а сынокъ якъ лише пôдрôсъ, пустивъ ся въ свѣтъ шукати щастя... Отже ишовъ волоцюга, ишовъ все передъ себе... Наразъ побачивъ вовка: лежить мовь неживый.

— А-но, зôславъ же вкôнци Господь Богъ поживу! — подумавъ волоцюга. — Хочь и не добра то шкôра и добре вытерта, то все щось дадуть за неи.

Вже вынявъ острый ножикъ. Наразъ станувъ якъ вкопаный: вовкъ рушивъ ся! Хотѣвъ утечи, ажь ту вовкъ выразно просивъ єго о смерть:

Чи сонъ, чи правда? — подумавъ. Однакъ задержавъ ся.

А не вкусишь? — пытає ся.

Нѣ! — вôдповѣдає вовкъ. Шукаю смерти.

Волоцюга зрозумѣвъ вôдразу хитрôсть.

— Добре... А дашь ся перше звязати? Га? бо то бачишь, я теє... трохи бою ся.

— Вяжи.

Звязавъ єму волоцюга лабы, звязавъ и пащеку. Безименный замкнувъ уже очи и ждавъ, коли єго волоцюга штовхне ножемъ. Дежь тамъ! Волоцюга закинувъ собѣ єго на плечѣ.

— Такимъ способомъ зароблю бôльше — подумавъ. — Буду показувати єго на торзѣ и грошѣ брати.

* * *

Лежить Безименный у клѣтцѣ... Дѣти Алнатича показують єму языки, панѣ штовхають єго парасолями, селяне хрестять ся, волоцюга збирає справдѣ грошѣ.

— Охъ-охъ! якій же страшный! — кажуть довкола.

Безименный лежить у клѣтцѣ спокôйно, часомъ лише задрожить. А коли на хвилю публика вôдъ клѣтки вôдôйде, Безименный пôдносить голову и смутными очима спозирає на родинный лѣсъ... Нудьга, бôль, сумъ... А таки десь тамъ у нутрѣ, глубоко, ворушить ся у нѣмъ щось подôбне до надѣѣ. Бѣдный вовчиско наставляє уха и думає собѣ:

— Чи скоро то сповнить ся ворожба вороняча?...

За редакцію вôдповѣда: Адамъ Креховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнû") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Высокоповажанû Панѣ! Пôддержуйте промыслъ краевый купуючи крохмаль брилянтовый прошу жадати лише зô знакомъ „двѣ руки" (знакъ союза) выробу Бажанта. **Товаръ лучшій вôдъ чужихъ выробôвъ** е до набутя вô всѣхъ торголяхъ. (Львôвъ Импресса.) 26

Першои якости угорске

САЛЯМІ

сухе, грубе або тонке, высылае въ 5 кільоґр. пачкахъ почтовыхъ по 1 злр. 20 кр. за кільо складъ фабричный салямі 27

DEUTSCH ADOLF

Budapest, Kazincygasse 65/c.

Непôдлягаючи заразѣ, 6 плôдни мучисти „Картофлѣ бѣли чудеснû" и Небесни великаны" по 20 кр. ав. клґр. при поборѣ цѣлого воза лише 4 кр. ав. Клґрм, якъ довго засôбъ выстарчить. — Адресъ **Зарядъ дôбръ А. Гр. МАРАШЕ въ Юрковѣ** стація Солотвина або Громникъ **почта Чегôвъ.** 25

СТАРУ житнѣвку, старку, ратафію, розолісы, лікеры, румы и т. п.

поручае

ц. к. упр. Рафінерія спірітусу, Фабрика руму, лікерôвъ и оцту

ЮЛІЯ МІКОЛЯША

у Львовѣ.

Складъ для мѣста Львова

ул. Коперніка ч. 9. 23

Дра Фридриха Ленґіля
БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перерobленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ устороняе веснѣвки, родимû плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Лише чарка старои житнои горѣвки
хоронить вôдъ простуды
БАЛАБАНОВКА
дорôвнуе зовсѣмъ конякови.
Літеръ 90 кр.
поручае торговля
Кароля Балабана
у Львовѣ. 14

Инсераты

(„оповѣщеня приватнû") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" принимае льшь „Бюро Дневникôвъ" **Людвика Пльона,** при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Подроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лавôтками, такожь по цукорняхъ

Антикварска оферта.

✽ МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ ✽

4 (найновѣйше) выдане

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.